

(ירמיה ל"ב כ"ז) "הנה אני הוי"ה אלקי כל בשר הממני יפלא כל דבר", אחר שציוה הבורא לירמיה הנביא לקנות קרקע וכו' למען יעמדו ימים רבים, ושאל ירמיה לבורא כל העולמים איך יעמדו לימים רבים, הלא "הנה הסוללות באו העיר ללכדה והעיר נתנה ביד הכשדים הנלחמים עליה מפני החרב והרעב והדבר", והשיבו הבורא "הממני יפלא כל דבר", וכי יודע אתה חשבונות שמים אשר נעלמו מבני אדם, אף מהנביאים שבהם.

ממילא לא נשאר לנו להבין דבר, רק "דבר אל בני ישראל ויסעו", נוסעים לרבי שמעון, ומנסים מכאן ומשם עד שנמצא את הדרך אשר "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה", את אהבת רבי שמעון בר יוחאי לכלל ישראל, כמו שכתב ב'בית אהרן' "כשם שהקב"ה לכל, כך רשב"י לכל אפילו לפחותים", והיה כ"ק אדמו"ר זצוק"ל (מהר"ם מראחמיסטריוקא) אומר תמיד שלשון ה'בית אהרן' נראה כמו מדרש... "הושענא ציון המצוינת" שיתגלה לנו היום הזה, "התייצבו וראו את ישועת השם אשר יעשה לנו היום", ונזכה לעלות להר הקודש לעורר מ"ן עד שיעלה לרצון לפני אבינו שבשמים לגאולנו גאולת עולמים במהרה בימינו.

(בדרך לאתרא קדישא מירון, ל"ג בעומר תשפ"ב, אחרי עיכובים על אם הדרך)

בסעודת ל"ג בעומר אתרא קדישא מירון. הנה זכינו והופענו בשערי מקום מנוחת התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, במצב כזה רוב דברים הם אך למותר, בעת שספר הזוהר הקדוש עומד לעינינו אין צריכים לספר שום שבחים על רשב"י, הכל פתוח למעיין, מדרגותיו קדושתו ומעלתו העצום של רבי שמעון, וגילוייו הנורא על אדמת תבל.

וכבר גילה זאת התנא רבי חייא (זוה"ק ח"ב י"ד ע"א) כאשר ביקש לכונוס אל רבי שמעון בר יוחאי בעת שלימד תורה לתלמידיו, והיה מנוע מליכנוס מפני האש שהקיפה את הבית, והיה שומע את רבי שמעון דורש בפסוק "ברח דודי ודמה לך לצבי או לעופר האילים" ומשתוקק מאד להיכנס, ושם קולו בבכי עד ששמע רבי שמעון, והורה לפתוח לו פתח, אולם עדיין לא היה יכול ליכנוס, "פתח ואמר, טוב דמה לך דודי לצבי או לעפר האילים", או אז "אתפתח תרעא דפרגודא" ונכנס רבי חייא, אולם נתאלם פיו מן הגילוי הנורא שראה, ציוה רבי שמעון לרבי אלעזר בריה להעביר ידו על פיו של רבי חייא, ואתפתח פומא.

פתח רבי חייא ואמר, ראו עיני מה שלא ראיתי עד עתה, עד כי טוב למות באש הזהב הזה, והאריך בשבחיה דרשב"י ובדברי תורתו העולים לרום רקיעא דשמיא, בהאי לישנא: "פתח פומיה רבי חייא ואמר חמא עינא מה דלא חמינא, אודקף דלא חשיבנא, טב למימת באשא דדהבא טבא דליק, באתר דשביבין זרקין לכל עיבר, וכל שביבא ושביבא סליק לתלת מאה ושבעין רתיכין, וכל רתיכא אתפרש לאלף אלפין ורבוה רבוון, עד דמטו לעתיק יומין דיתיב על כרסייא, וכרסייא מזדעזעא מניה למאתן ושתיין עלמין, עד דמטא לאתר עדונא דצדיקיא, עד דאשתמע בכל רקיעין, וכל עלאין ותתאין, וכלהו בזמנא חדא תווהין ואמרין, הדין הוא רבי שמעון בן יוחאי דהוא מרעיש כלא, מאן יכיל למיקם קמיה, דין הוא רבי שמעון בן יוחאי דבשעתא דפתח פומיה למשרי למלעי באורייתא, צייתין לקליה כל כרסוון, וכל רקיעין, וכל רתיכין, וכל אינון דמשבחי למריהון, לית דפתחין ולית דמסיימין, כלהו משתככיין, עד דלא אשתמע בכל רקיעיא דלעילא ותתא פטרא. כד מסיים רבי שמעון למלעי באורייתא, מאן חמי שירין, מאן חמי חדותא דמשבחין למריהון, מאן חמי קלין דאזלין בכלהו רקיעין,

שיחה בדרך למירון, אחרי עיכובים שונים. שלמה המלך ע"ה אמר בקהלת (ג' א') "לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים", ומנה שם כל מיני עיתים שבאים על בני אדם, והנה עתה אנו במצב של עת להתחזק, כאשר אנו רואים מניעות שונות בדרכינו לאתרא קדישא דבר יוחאי לשמוח בשמחתו דרשב"י.

זה כלל גדול, שכל מניעה בעבודת השם, הוא רק כדי לעורר את תשוקת הלב באש האהבה, שיהיה משתוקק יותר אימתי יבוא לידי ואקיימו, ובשנה זו דורשים מאיתנו אש של תשוקה יתירה, ואנו בטוחים שאש תשוקה זו מעלה מ"ן לביאת המשיח. דאייתא בזוה"ק, והרמ"ק ביאר הדברים ביתר ביאור, שכאשר חלה

רשב"י, הלך לבחור מקום מנוחתו בגן עדן, ובחר לו מקום בשמיא אצל אחיה השילוני, כמו שאומרים בזמר ואמרתם כה לחי "מקום בחר בשמיא עם הנביא אחיה". וביאר הרמ"ק טעם לבחירת מקום אצל אחיה השילוני, דהנביא אחיה השילוני ניבא על חלוקת מלכות בית דוד, וחלוקה זו היתה תחילת חורבן בית המקדש, שתחילה נחלקו ממלכות בית דוד, מה שגרם בהמשך גלות עשרת השבטים, עד שלבסוף נגרם "ואהליבה תזעק נשרפו ארמוני". וכיון שגילה רשב"י את תיקון העולם, היה זה המשך לתחילת השתלשלות המאורעות עליהם ניבא אחיה השילוני, עד לתיקון השלם שיהיה לעתיד במהרה, ומסיים הרמ"ק הקדוש, שבדבר הזה יש סוד ואינו רשאי לגלות.

יתכן שהסוד הוא שאחיה השילוני הוא אשר נתגלה למרן הבעש"ט הקדוש כדאייתא ב'תולדות', והוא אשר גילה לבעש"ט הקדוש את חכמת היחוד שהוא סוד העולם, והיה גילוי הבעש"ט הק' המשך תיקון העולם ממה שהחל רשב"י בדורו ואחריו האריז"ל. ותמצית הסוד הזה הוא סוד העלאת מ"ן נוקבין, ויש בו עניינים נוראים וסודות עלומים אשר כבוד ה' הסתר דבר, אולם יש בו גם חלק הנגלה, והוא ענין התעוררות געגועים ותשוקה מצד התחתונים, שמעורר את היחוד למעלה, ולכן תלוי ביאת משיח צדקינו בהתעוררות מ"ן מבני ישראל בעוה"ז התחתון, ואיתא דבר נורא מהרה"ק רבי פנחס מקאריץ ז"ע, שאמרו בזוה"ק שבשנת ת"ח תהיה התעוררות הגאולה שלימה, ואמר רבי פנחס'ל קאריצער, שבשנת ת"ח ת"ט היו הריגות נוראות בבני ישראל שמסרו נפשם על קידוש שמו יתברך, וזה היה התעוררות מ"ן מהתחתונים לקראת ביאת משיח צדקינו, לכן ראו בו חז"ל הקדושים זמן שמעורר את ביאת משיח.

ובאמת איננו נביאים וחזוים, ואיננו יודעים מאומה בחשבונות שמים, ובודאי שאין שום הבנה בנשמות קדושות של מ"ה הרוגים שעלו בסערה השמימה בשנה שעברה מתוך שמחתו של רשב"י אחר שנטהרו בהתעוררות שמחת ההדלקה אצל רבי שמעון, ואחר מעמד קבלת עול מלכות שמים באהבה ברוב עם. לעולם לא נבין איזה בחינה של העלאת מ"ן היה בזה, אמנם מה שלעיני בשר ברור, שעתה דורשים מאיתנו להמשיך בדרך זו של תשוקה וגעגועי אש קודש לרשב"י, לכן מונעים מאיתנו הדרך להוסיף תשוקה על תשוקתנו, עדי נזכה לבוא להיראות לפני האדון ה', שאמרו בזוה"ק "מאן פני האדון ה', דא רבי שמעון בר יוחאי..."

רבי שמעון בר יוחאי אמר "אנן בחביבותא תליא מילתא", לכן בזכותו של רבי שמעון מאמינים אנו בשלימות שתהיה ההתגלות מתוך חסדים ורחמים רבים, ומה שנראה לעיני בשר לפעמים שאינו כן לגמרי, הוא נשגב מביתנו, אולם האמת שכל מה דעביד רחמנא הם רחמים וחסדים לעמו ישראל, כמו שקראנו בהפטורה שאמר הקב"ה לירמיה הנביא

אתיין כלהו בגיניה דרבי שמעון, וכרעין וסגדין קמי דמריהון, סלקין ריחין דבוסמין דעדן עד עתיק יומין, וכל האי בגיניה דרבי שמעון".

הנה כל הנאמר במאמר הזה, נעשה היום בקרב נפשות ישראל הבאים לשמוח במקום הזה, שהתנא רשב"י חי וקיים, ובני ישראל מבקשים להתקרב לשאוב מאורו הגדול תורה מפיו, וביתר שאת בשנה זו שהתקיים בנו ממש "סוב ודמה לך דודי לצבי", שערכנו כמה וכמה סיכובים עד שזכינו לבוא אל המקום הקדוש הזה, וגם אנו אין בפינו מילים להודות להשי"ת על שקרבנו אל האור הגדול הזה ונתן לנו את ספר הזהר הקדוש מתנה.

עצם ביאתנו להר הקדוש יש בו כדי להעלות מ"ן, אנו משתוקקים לרבי שמעון וממילא משתוקק גם רבי שמעון אלינו ומריק לנו שפע סודות התורה, ובשמחה זו משתתפים כל מלאכי מעלה, כמ"ש בריש תיקוני זוהר שקיבל רבי שמעון רשות מן שמי"א לחיבורו הקדוש, "קום רבי שמעון אפתח מילין קמי שכינתא, פתח ואמר "והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע" וגו', והמשכילים אליו רבי שמעון וחבראי, יזהירו כד אתכנשו למעבד האי חבורא, רשותא אתיהיב להון ולאליהו עמהון ולכל נשמתין דמתבתאן לנחתא בינייהו ולכל מלאכיא באתכסיא ובארח שכל", הרי מפורש שניתנה רשות למלאכי מעלה ונשמתין קדישין דמתבתא עילאה לרדת לקבל מתורת רשב"י.

אמנם סודות התורה אי אפשר ללמוד מתוך עצבות או מתוך דאגה, רק מתוך שמחה שלימה עד כדי התפשטות הגשמיות, ואם כי לאו כל מוחא סביל דא, אמנם יש ביאור פשוט בהתפשטות הגשמיות, שכתב הרב בעל התניא שהתפשטות הגשמיות היינו להתדבק בתורת ה' ולשכוח מהגשמיות, וכשלומד זהו הקדוש ומתעורר הלב באורו דרשב"י אפשר לשכוח קצת מן הגשמיות, להתפשט מן הגשמיות כל אחד לפום דרגא דיליה, ולזכות לאורו דרשב"י שייכנס ללבבו ויתהפך לאיש אחר.

(בסעודת היולא ארא קדישא מירון, ל"ג בעומר תשפ"ב)

רעווא דרעוין

פרשת המועדים, סמוך ונראה להילולא דרשב"י. רבי שמעון בר יוחאי גילה דרך נפלאה מאוד של אנן בחביבותא תליא מילתא, איך יהודי שוכן בתי חומר יוכל להתקדש בסולם המדרגות של נפש רוח נשמה חיה יחידה, ולהוריד את אור ה' כאן לעולם, שיהיו החיים שלו גן-עדן דיג ויאירו מהימים הטובים והקדושים ומשתלשלים ובאים לעולם מרום המדרגות.

כי הנה האור החיים הקדוש מאריך בפרשתן, "ובת איש כהן כי תהיה לאיש זר היא בתרומת הקדשים לא תאכל", רמז לנשמה קדושה שהגיעה מריש כל דרגין ונמסרה לאיש זר היינו שהלכה אחר תאוות העולם הזה, היא בתרומת הקדשים לא תאכל, היינו שפע מזון הרוחני היורד ומאיר בעולם, 'זוה הוא עינוי הנפש כשיחסר מזונה היא נשפלת ונחשך אורה וירד הדרה רחמנא ליצלן, כי העיקר והתכלית לתת לנשמה בעולם הזה איזה מזונות מגן עדן, שזה גילה רשב"י סודות נפלאים שיהיה אפשר לילך כאן בעולם ולטעום תענוגים אמתיים הנוזלים מחלוני רקיע בכל עת, ובפרט במועדים וזמנים טובים ויום השבת קודש עדן כל העידונים.

כי אף על פי שהם אורות גבוהים ורמים, מכל מקום יכול כל אדם לכנוס לפנים מן המחיצה ולהשביע בצחצחות נפשו, כי באמת כל העולם הזה הגשמי הוא מלא חכמה אלוקית נורא נוראות, רק שמלובש בכמה ענייני גשם וחכמות חיצוניות, וכשהולך ברחובות ובשווקים ומבקש החכמה האמיתית הצפונה ובוכה עליה ימים וגם לילות, אז בוקר אחד זוכה לבחי' "ישקני מנשיקות פיהו", "זכאה למאן דנשיק מאינון נשיקין" (ח"ב קע"ז), וזכה לפנימיות התורה ונתקיים בו "משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך", אלין אינון חדריו גן עדן, שאז כל הון שבעולם לא ישווה לקצת התענוג הזה שאין לו קץ.

זה לימד רבי שמעון בר יוחאי, אשר כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיזוק ברשב"י, והרבי ז"ל היה חוזר תמיד "מה הקב"ה לכל אף רשב"י לכל ואפילו לפחותים", וממילא יכול כל יהודי לחיות רבי שמעון דיג ולהידבק לפי מצבו וכוחו בפנימיות התורה, כי באמת פנימיות התורה אינה רק לימוד סדר הנמצאות העליונות, רק פנימיות התורה היא לחיות קבלה דיג! לעבן מיט ברען און מיט פייער! לעסוק בתורה קבלה דיג, ולקום בבוקר השכם

בחיות ונשמה ולומר ברכות התורה וברכות השחר עם נשמה, ולהניח תפילין ולהתעטף בציצית עם נשמה, הגם שאינו יודע שום כוונות, רק שיועד עלך כל פנים הפסוק "ולא תסורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", אשר זה הפסוק לבד הוא סוד ופלא, ושכדבוק בפנימיות יכול לילך ולבעור עם הפסוק הזה לבד ימים רבים, ומה גם כשיועד מעט סוד המוחין העליונים הנמשכים בסוד הציצית, הרי יודע ששזה לחיות כל החיים ולסבול כל מה שיסבול כדי להתעטף פעם אחת בציצית, ואם הבין מעט בספרים וראה שציצית הוא מלשון הצצה שמציץ עליו הרבש"ע מחרכים וגם הוא מציץ עליו מבין בתרי העולם וגלי חייו, הרי נתקף געגועים נוראים ושואג מנהמת ליבו "אשר קדשנו במצוותיו וציוונו על מצוות ציצית", ובוזה לבד נעשים כל הייחודים והכוונות שיש, כי רחמנא ליבא בעי. ומצות תפילין, נודע המעשה מהרה"ק מקאלסק שמצא פעם יהודי זקן ועם הארץ מן הסתם הולך על שפת הים שבור כחרס הנשבר, שאל אותו, מה מעשיך כאן על שפת הים, אמר לו, אני מבקש להטיל עצמי לים, אמר לו, למה? אמר לו כי החיים שלי מלאים ייסורים וצרות צרורות וטוב מותי מחיי, אמר לו הקאלסקער: אתה, שוטה זקן! הרי כדאי לחיות שמונים שנה כדי להניח פעם אחת תפילין, ולהניח כמו שאתה מניח! פשוט פשוט לייגן תפילין! כמה הוא יקר ונפלא ומאיר עד אין סוף.

רק לא לחיות בזוהמה ולא לרדוף זוהמה, כי לרדוף כסף וכבוד זה זוהמה! לרדוף תענוגים של היתר זה זוהמה! וכי בשביל זה אמר ה' "נעשה אדם וברא אדם כלול מעליונים ותחתונים ברמ"ח איברים ושס"ה גידים דוגמת כל העולמות מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין, כדי שירדוף אחר דבר נחמד למראה ותאוה לעיניים?! וזאת למודעי כי העיניים וכן עיני השכל אינם יכולים לראות רק מה שליבו מושך ומשוטט שם, וכשחושב רק השי"ת יומם ולילה אז רואה בהכרח חכמה העליונה המסתכלת אליו מכל פינות העולם, משא"כ כשליבו נודד אחר העולם ח"ו, אזי רואה עולם.

והשבת פרשת המועדים שנתן לנו השי"ת בחמתו עלינו זמנים קדושים יקרים שלא נידבק ח"ו בעולם הזה וזוהמת הנחש, ובאלו הזמנים יכול כל איש לזכות להתגלות אורו יתברך, ומה גם שבת קודש, אשר שלח השי"ת את נשמת רשב"י לגלות בעולם סוד השבת, 'מהו שבת שמא דקודשא בריך הוא שמא דאיהו שלים מכל סטרוי', וסוד רעווא דרעוין דקל כרוזא נפיק, אתערו קדישי עליונין, אתערו עמא קדישא דאתבחרו לעילא ותתא, אתערו חדוותא לקדמות מאריכון, ונפתחים כל המכילתין דרחמי ומאיר מצח העליון, בוודאי מי זוכה לאורות כאלו הוא בא לבחי' "אחזתיו ולא ארפנו", דהנה איתא בספרי חסידות משם הבעל שם טוב הקדושה, "ה' צלך", מלשון צל, שהיינו שהשי"ת הוא צל של אדם וכמו שהאדם עושה כלפיו יתברך, עושה הוא יתברך לאדם, וכשיהודי מגיע לבחי' "מצאתי את שאהבה נפשי" ואומר "אחזתיו ולא ארפנו", הוא יתברך גם כן אומר עליו כביכול "אחזתיו ולא ארפנו" ונמשכים עליו אורות עליונים לקשור אותו אל הקדושה בקשר אמין וחזק, ובכן הוא העת להתגלגל אל השי"ת בחזרה בגעגועים ולהודות ולשבח לפניו ששלח לנו את רשב"י ואת הזהר הקדוש לגלות לנו הדרך שיוכל אדם להיכנס בעולמות העליונים ולשוטט בגן עדן ולהגיע לעץ החיים ואכל וחי לעולם.

אדם אומר מעט זוהר בדחילו ורחימו, נשמתו מתעוררת ומתחילה להתגעגע ואין לו מילים להסביר מה עובר עליו ומתחיל לבכות וזה סימן שהזהר הקדוש נגע בו, ובעוד דמעתו על לחיו זוכה לסודות התורה ונמשך על כנפי רוח באהבה אין קץ, אשר אפשר ממש לעבור מהעולם מהבכיות והגעגועים של גילוי סודות התורה, אשרי מי שזוכה לזה, ומה גם כשלומד זוהר בשבת קודש שהוא עת מסוגל ומוכשר פי כמה, והזהר שורף כל התאוות והרצונות הגשמיים ומדליק בלב אש להבת שלהבת י"ה, וכדאיתא מהרה"ק רבי פנחס קוריצער, זימן למי שהוא במרה שחוטרה שאינו רוצה ללמוד זוהר, כי הזהר שורף הגשמיות והתאוות ומי שבמרה שחורה הוא רוצה להישאר משוקע בקטנות... רשב"י אומר "תא חזי", בא וראה, היינו שפוקח עיניים שיהיה אפשר לראות, סאיז דאך אזוי ליכטיג און געוואלדיג! "ויהי שם עם ה'", לחיות נשמה דיג ולראות התנוצצות האור בכל מצוה ומצוה, ומה זה שבת ומזה זה יום טוב ומה זה הושענא רבא, ומה זה שבועות וספירת העומר שהמטרוניתא נכנסת לעטר הכלה וכו', מי גילה כל הדברים הנפלאים הללו? רבי שמעון בר יוחאי! גיוואלד! יש כלה ויש מטרוניתא ויש דברים נפלאים בעולם. אוואו ביזסטו הערגעץ אויף די וועלט!?

(מתך רעווא דרעוין אמור תשע"ה)